

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdags. Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs. Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
 » » » 8 fr. buiten »
 Een blad afzonderlyk 20 centimen.
 De aankondigingen, per drukregel. 1/2 »
 De reclamen » » » » » 25 »

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER, of wel ook in het franskisch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laatste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeliger conditiën.

De personen welke tot heden hun abonnement aen den *Postryder* niet betaeld hebben, zyn verzocht zich met de Vasten-avonddagen eens op den hoek van de hondsstraet te laten zien.

TONGEREN, DEN 14 FEBRUARY.

Het goedkoop Gouvernement.

In den loop der beraedslaging over het budjet van binnenlandsche zaken, heeft onze achtbare vertegenwoordiger M. Julliot, het ministerie heel scherp geheld over den gedurigen aangroei van het budjet, vooral in de laatste jaren.

Het was niet tegen M. Vandenspeereboom dat die gronde beschuldiging gericht werd: deze minister — en wy zeggen het met voldoening — is met goede gevoelens bezield en zou nuttige hervormingen willen verwezenlyken, indien de bureelery hem niet gedurig in den weg stond.

De kritiek was vooral gericht tegen M. Rogier — hy, die *model-minister*! welke in 1848 verklaarde, dat België voortaan door een *gouvernement à bon marché* ging bestuurd worden, zoo als het in een demokratiek land behoort te zyn.

Men vergeete niet, dat destyds Europa diep geschokt werd, dat troonen inzakten, ministers hunne portefeuilles in den brand lieten; men moest den geest des tyds vleijen en luid er op beroemen, dat men niet gewiegd werd op de kniën eener hertogin!

Al dat volksvertoon was niet anders dan een komedie-spel, en wie het sinds lang niet bemerkte heeft moet wel stek-blind zyn: het goedkoop gouvernement is in ons land wel de dierste curiositeit welke er ooit is uitgevonden, en die zoogezegde *volkstievende* regeerders zyn wel de grootste aristokraten en nepotisten, die er hier nog onder de zon hebben geloopt.

In 1840 hadden wy een budjet van binnenlandsche zaken van 5 millioenen 432 duizend fr. — en nu, in 1863, en M. Rogier is byna gedurig minister geweest, nu hebben wy jaerlyks 10 millioenen 265 duizend fr. af te tellen. Ziedaer het goedkoop gouvernement in zyne volle werking.

DE JONKvrouw,

DOOR EDUARD HOFBERG.

Sombere wolken dreeven door de lucht en voorspelen een onweder. De zon verdween langzaam achter de heuvelen en eene doffe schaduw breidde zich uit over de dalen. Eene vrouw, in een zwaren mantel gewikkeld, trad met haastige schreden over den breeden weg, zag van tyd tot tyd achter zich, als vreesde zy door iemand gezien te worden. Maar het was eenzaam alom, alleen vertoonde zich hier en ginds een vogel, die met droevig geklep zyn nachtleger opzocht. De wind stak op en de duisternis nam toe, alle voorwerpen verloren zich in eene onbepaalde gedaente, versmolten tot een vormelooze massa. Ofschoon de vrouw spoed scheen te hebben, vervolgde zy haren weg niet meer, maar zette zich op eenen steen neder. Zy steunde, het hoofd in hare handen, en verloor zich in diep gepeins. Doch na eenige oogenblikken stortten zware regendroppelen neder en wekten haer. Zy hief het hoofd, en een droeve zucht ontsnapte haren boezem. Toen stond zy op, en trad verder. Weldra echter verliep zich de wind, en maakte haer het gaan moeilijck, nogtans deed zy eene poging op zich zelve en verbaestte hare schreden. Een half uer later bereikte zy eene eenvoudige woning, waer zy met drift senklopte. Een venster werd geopend en eene grove stem vroeg, wie zich buiten bevond. Zy antwoordde: Haest u my binnen te laten Steven, ik ben het.

Ylings speedde de man zich naer beneden en ontsloot de deur, waerop de jonkvrouw s'adelyk binnen trad.

— Mya hemel, mejonkvrouw! hoe komt gy hier, en dat in zulk weder? vroeg Steven verbaesd en eerbiedig.

— Ik zal het u zeggen, maar ik moet eerst een weinig rust nemen, antwoordde zy, en ontdeed zich van haren mantel. Het was eene statige maegd, nauweyls twintig

'T is waer in 1840 waren twee belangryke kapitels, openbaer onderwys en schoone kunsten, niet op het budjet van binnenlandsche zaken ingeschreven; maer zy maekten er toch deel van in 1847 en destyds beliep het budjet 6 millioenen 478,854 fr. 40 c.

Van dat oogenblik af, is er dus eene verhooging van zoo wat 4 millioenen, byna zooveel als heel het budjet in 1840 beliep — welke men moeilijck met die beloften van *bon marché* zal weten overeen te brengen.

Indien de verhoogingen een nuttige werken besteed waren — men zou het geld een voordelig uitgezet kapitaal noemen; doch men herinnere zich hoe M. Rogier tot in 1850 's lands penningen heeft doen rollen en in welke slechte, kostbare, belagchelyke en gansch partikuliere zaken het gouvernement zich destyds gewikkeld heeft.

Men moet niet de dagbladen van zyne tegenparty open slaen; men neme die van zyne *eigene* party; men neme de *Annales parlementaires*, en men zal er stichtende voorbeelden in vinden, van wat die minister een goedkoop gouvernement noemt.

Ware M. Rogier nog eenige jaren minister van binnenlandsche zaken gebleven, wy hadden zonder twyfel nieuwe en treffende voorbeelden van zynen *bon marché* belcefd.

1813. — 1863.

Wy ontvangen, zegt het *Handelsblad* van Antwerpen, uit Nederland, van eene geachte hand, het navolgende stuk, hetwelk wy denken in ons blad te moeten opnemen:

« Het jaer dat wy zyn ingetreden, is ryk aen herinneringen, die het vaderlandsch hert moeten doen ontgloeijen en die recht opgevat, het waer genesmiddel zouden aanbieden, om de diepe scheur, waardoor het nederlandsche volkslichaem werd doorwond, voor goed te heelen. en Noord en Zuid nauwer dan ooit, al is het dan ook niet in staetkundigen zin, te vereenigen.

» In dit jaer zal er eene halve eeuw verlopen zyn sedert de korsikaensche overweldiger uit de nederlandsche landpalen werd verjaegd, de landzaet weder zyne schoone moedertael onverhinderd spreken mogt en van de fransche dwingelandy verlost werd; dat de vaderlandsche zonen niet meer werden weggesleept om tot blinde werktuigen van een

jaren oud. Haer gelaet was schoon en edel. Zachte, blauwe oogen staerden van onder fraeije bruine wimpers. Fyne, boogvormige wenkbrauwen volmaekten haer marmertwit voorhoofd. Lange, donkere haren goldien langs eenen sierlyken blanken hals. Als hare purperen lippen zich ontsloten werden twee ryan kleine tanden zigtbaer.

Steven was kort van gestalte, doch zyne breede borst en schouderen verrieden groote krachten. Een fiks donker oog flikkerde in zyn bruin gelaet, dat door een zwaren haerid omgeven was.

Toen de jonkvrouw zich een weinig hersteld had, zeide zy: Ik kom uwe hulp inroepen, Steven! Toen myn vader stierf heeft hy my u aenbevolen alsoen iemand, wiens trouw beproeft is, en daerom wend ik my het eerst tot u. Weet dan, dat myn oom en voorgd, de baron van Millnay, my bevolen heeft, met zekeren ridder van Forterall in den echt te treden. Ik heb hem gebeden en gesmeekt, het my te willen vergeven, dat ik nog volstrekt niet geneegen ben tot huwen, maer het baette niets. Ik weet niet wat hem aendryft, om my dus te willen noodzaken, daer ik hem, zoo ver ik weet, hiertoe geene reden gegeven heb. Eenige dagen geleden, is de ridder op het kasteel gekomen. Ik ontstelde diep, toen hy zich aen my vertoonde. Zyn uiterlyk is afschuweelyk, hetwelk hy vruchteloos onder een zwieren toi tracht te verbergen. En niettegenstaende hy beleefd en woordenryk is, klinkt zyne stem zoo akelig als die van een hongerigen roofvogel. Spoedig zag hy, dat ik hem niet verdragen kon. Tot myne verwondering scheen hy zich hierover weinig te bekreunen, maer hield zich steeds met mynen oom bezig. Ik was zeer te vreden dat hy weldra vertrok, maer myn schrik steeg plotseling ten top, toen myn voorgd my heden bekend maakte, dat ik morgen huwen moest. Ik kon zyne woorden niet gelooven en weende van ontstelissen. Zonder zich hierover te bekommeren, zeide hy nog, dat ik een kostelyk gewaad zoude ontvangen, waermede ik my tooijen moest, en tevens gereed

gekroonden despoot te dienen, maer voortaan alleen zouden opgeroepen worden om den grond hunner geboorte te verdedigen en voor haerdestede en altaer te stryden.

» Schoon, hertverheffend, ja hemelsch schoon is deze herinnering voor ieder in wiens borst nog een enkele sprank van het waer gevoel van vaderland en volksbestaan gloeit. Zal het mogelvk zyn dat Nederland zoo diep gezonken waer, van by deze herinnering koud, gevoelloos te blyven? Dit mogen, dit willen wy niet aennemen. Wel zullen er, eilaes! genoeg, meer dan te veel (want een enkele zou tot afschuwwekkend voorbeeld voor het geheele land voldoende zyn), verfranschte zielen gevonden worden die, met smadellyken glimlach, over onze geestdrift by dit herdenken de schouders ophalen. De aterlingen roepen wy evenwel met de gespierde tael van eenen Helmers toe:

- » Dat hy verga die, diep verbasterd,
- » Den vaderlandschen grond miskent;
- » Den grond van zyn geboorte lastert
- » En 't heilig erf der vaders schendt.
- » Hy leev' maar leev' een slaaf der slaven,
- » Zyn rif, verworpen, onbegraven,
- » Zy 't aas waerop 't gevogelt brast;
- » Zyn naam zy elk een vloek in d'ooren,
- » En 't kroost, den onverlaet geboren
- » Blyv' eeuwig met dien vloek belast.»

» Maer het is niet genoeg eene innerlyke zielsverheffing, eene stille blydschap te gevoelen by die herinnering. Aen de weldoende hand Gods, die Nederland aen dien jammerpoel ontrukte, aen het vaderland en aen onze eigene eer zyn wy het ten duerste verpligt, die vreugde ook inwendig te toonen, en openbaer aen den dag te leggen, op eene wyze die geheel Europa, ja, geheel de beschaefde wereld, den blik met eerbied naer ons doet wenden.

» By onze stamverwante naburen, onze duitsche broeders, vertoont zich onder alle rangen en standen der maetschappij eene met iederen dag toenemende geestdrift, een edele wedvyver om dit gewigtig tydstip tot een waer jubelfeest te maken; zoowel de grauwaerdige veteranen uit den vryheidskring, als de blondgelokte jongelingen stellen er den hoogsten prys op om de herstelling der germaensche vryheid weerdiglyk te vieren en het: *es lebe Teutonia hoch* donderend door Europa te doen klinken.

» Zelfs heeft een jeugdige ridderslyke koning zich aen het hoofd gesteld dier echt germaensche beweging in Pruisen, en hierdoor aen de zestig millioenen zynere landgenoten den eersten aanstoot gegeven om zyn verheven voorbeeld te volgen en zich aen te sluiten aen de maatregelen die reeds genomen zyn of zullen worden door dezen doorluchtigen

maken, om met mynen echtgenoot naer diens woning te vertrekken, welke zeer verre van hier moet gelegen zyn. In den namiddag verscheen Forterall gevolgd van twee dienaers, ware duivels. Hy grootte met eenen glimlach welke my deed yzen, hy geleek een wolf, die de wisse prooi bespiedt, maer nog wacht met haer te verslinden. Ik verzocht naer myne kamer te mogen gaan, hetwelk my werd toegestaen. Daer zat ik langen tyd neder, zonder iets te verrigten; het dreigende gevaer had myne geest- en lichaamskrachten byna verlamd. Te vergeefs spoorde ik een middel op, om mynen toestand te doen veranderen. Ten laetste wierp ik my op de kniën en smeekte God om hulp en raed. Hierdoor werd het werkelyk lichter om myn hart en nu viel het my in, dat ik nog eene tante had, die abtiss te Lindsfort is. — Ik nam dadelyk het besluit my tot haer te begeven. Ik bereidde my ter vlugt, en toen de avond daelde, verliet ik heimelyk het kasteel, door eene tuinleer. Daer ik geene vertrouwelingen had, waegde ik het niet myn voornemen kenbaer te maken, maer dacht aen u, als dengenen, die alleén my op den gevarevollen weg kan geleiden en beschermen.

Steven had opmerkzaam geluisterd, en antwoordde: Edele jonkvrouw, ik dank u voor het vertrouwen dat gy in my stelt en zal het niet beschaemen. Eens, in eenen barren winter, heeft mevrouw, uwe thans zalige moeder, my en myne kinderen van den hongerdood gered, en ik ben harer liefderyke hulp steeds dankbaar indachtig geweest. Het verheugt my zeer, dat zich thans eene goede gelegenheid opdoet om van myne verpligting jegens haer een weinig af te doen. Wees verzekerd, dat men u niet, dan over myn lyk, zal genaken.

— Maer zoudt gy denken, dat men my zoeken en hier vinden zal? vroeg de jonkvrouw angstig.

— Het is ongetwyfeld, dat zy u zullen vervolgen, zoodra uwe vlugt ontdekt wordt, sprak Steven; of men u echter zoo ras op het spoor zal komen, weet ik niet. Misschien zal